



## Por donde pasa el silencio

**Direcció i guió:** Sandra Romero **País:** Espanya **Durada:** 99 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Antonio Araque, Javier Araque, María Araque, Mona Martínez... **Música:** Paloma Peñarubia **Fotografia:** Angello Faccini **Distribuïdora:** Bteam Pictures  
**Estrena a Espanya:** 29/11/2024  
**No recomanada per a menors de 16 anys**  
**Versió original en espanyol**

### SINOPSI

L'Antonio, de 32 anys, ha de tornar a Écija, una ciutat a l'interior d'Andalusia, després de molt de temps. És Setmana Santa. Allí es retroba amb la seva família i amb el seu germà bessó Javier que té una discapacitat física i necessita la seva ajuda. L'Antonio haurà de manejar aquesta situació i enfrontar-se a una difícil decisió: quedar-se i ajudar els seus o tornar a la vida que ha construït fora. (Bteam Pictures)

### CRÍTICA

**27/09/2024 - Sandra Romero apel·la a l'emoció propera i a l'autenticitat gairebé documental en el seu primer llargmetratge, centrat en un retorn a les arrels, on afloren conflictes com el sentiment de culpa**

Sandra Romero és un nom a tenir en compte els propers mesos en la cinematografia espanyola. Perquè als seus 31 anys ja es relaciona amb noms com **Rodrigo Sorogoyen**: ella ha dirigit diversos capítols de la sèrie *Los años nuevos*, a més d'haver estrenat mundialment en aquest 72è Festival de Sant Sebastià la seva òpera prima, *Por donde pasa el silencio*, dins de la secció New Directors, i haver recollit encesos entusiasmes.

Amb el mateix títol del seu curtmetratge guardonat al Festival de Màlaga 2020, el seu debut en el llargmetratge se centra en la figura de l'Antonio (encarnat per **Antonio Araque**, que va intervenir en *Amanece* i *Notas sobre un verano*), que torna des de Madrid al seu poble a Jaén durant les vacances de Setmana Santa i allà topa amb tot el que va deixar enrere: una família gens perfecta, un amant del passat i, sobretot, un remolí d'emocions que creia haver deixat enrere, així com certa desubicació.

Extremadament personal, la pel·lícula s'enganxa com una llapa a la realitat i n'extreu els temes i les emocions que li interessin a Romero, amb els quals s'identifica plenament ja que recorre als seus propis amics (Antonio Araque i el seu germà **Javier Araque**, actor no professional) i a la seva localitat natal: Écija. Així, el paisatge andalús i les seves peculiaritats -on la família s'erigeix en un pilar sòlid, absorbent i inamovible- és l'escenari per on el protagonista torna a transitar portant a sobre la contradicció interior de moure's entre allò reconeixible i, ahora, sentir-se fora de lloc.

És el xoc entre individualitat i pertinença un altre dels assumptes que aborda aquesta cineasta que ha ficat en la seva pel·lícula molta de la pròpia veritat dels seus actors: Javier Araque exposa la malaltia que pateix davant les càmeres, això obre el meló del sentiment de culpa que sent el seu germà bessó per haver tingut la sort de no sofrir els mateixos patiments i el dubte d'estar ajudant-lo des de la distància o no.

A més, Sandra Romero ha utilitzat diversos actors naturals (Javier i la seva germana **María**, per exemple) combinats -no sempre en perfecta harmonia- amb professionals com **Mona Martínez** (*Adiós* i **Tamara Casellas** (*Ama*)). D'aquesta barreja emergeix un retrat aspre, epidèrmic i dur de les relacions familiars on de vegades no s'estima de manera sana, triomfa la incomunicació i s'exigeix massa. Tot això ho plasma la cineasta amb zero artifici i sobredosi de naturalitat, recordant *Entre dos aguas*, pel·lícula també sobre dos germans -uns altres nens grans com aquests del film de Romero- i ambientada al sud d'Espanya, que va reportar a Isaki Lacuesta la seva segona Concha d'or en aquest mateix festival fa un lustre.

Alfonso Rivera - cineuropa.org